

Svende Møde.

Onsdagen den 10de Decbr. Kl. 11.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst.

Formanden: Efter Dagsordenen bliver at foretage Valg af 3 Medlemmer til et Udvalg i Sagen angaaende Udkaft til Lov om Søneringen.

Bed det derpaa foretagne Valg afgaves der 38 Stemmesedler. Valgte bleve: Dispatcheur Westfeldt med 37, Amtmand Dahlerup med 33 og Kjøbmand Brasch med 24 Stemmer.

Man gik derefter over til den næste Sag paa Dagsordenen, som var Første Behandling af Udkaft til Lov om Expropriation af de paa Staden Kjøbenhavns Fæstningsværker paa Sjælland og mellem disse og Demarcationslinien liggende Eendomme.*)

Schmann: Det er vistnok dem, der ere imod det foreliggende Lovudkast, der have den største og nærmeste Opfordring til at tage Ordet om samme; men da der ikke synes at være Nogen tilstede her, der er imod Loven, skal jeg, der billiger den, tillade mig et Par almindelige Bemærkninger desangaaende. Jeg troer, at dette Lovudkast vil blive modtaget med stor Tilfredsstillelse i Kjøbenhavn, aldenstund den Tid nærmer sig, da de store og høist vigtige Terrainer, der under de nuværende Forhold ikke have nogenstomhelt Betydning for Landets Forsvar, ville blive overdragne til en Afbenyttelse, hvorefter de længe have sukket. Na, jeg troer at kunne sige, at Kjøbenhavn har en saadan Betydning for hele Landet, at det ikke er uden Vigtighed for os Alle, at Kjøbenhavn kan faae den Sag ordnet. Dette store og vigtige Spørgsmaal er jo imidlertid ikke det, der foreligger for nærværende Forsamling. Afgjørelsen i saa Henseende ligger som bekendt i andre Hænder; men det tør forudsættes, at dette Lovudkast ikke var fremkommet, naar der

ikke var en alvorlig Hensigt tilstede om at søge denne Sag ført ind i Riket. Det, der foreligger Rigsdagen, er kun det Spørgsmaal, om den vil give sit Samtykke til, at Expropriationen foretages, og at den foretages i den Udstrækning, hvori det er foreslaaet. I denne Henseende kan jeg ikke andet end aldeles henholde mig til den fortræffelige Committeebetænkning, der ligger til Grund for Lovudkastet, og som formeentlig indeholder fuldt Beviis for, at det er hensigtsmæssigt og rigtigt at sætte det Offentlige istand til at raade over det hele Terrain, og altsaa ikke indskrænke sig til blot til de Strækninger, der skulle benyttes til Veianlæg og Sligt; thi kun derved vil der fremkomme en nødvendig og hensigtsmæssig Benyttelse, der kan danne en smuk Møbsætning til Bebyggelsen af Kjøbenhavns Omegn i andre Retninger. Et andet Spørgsmaal er, om de Regler for Erstatning, der her ere foreslaaede, kunne ansees for betryggende for de Interessers, der kunne komme til at bringe Offre for dette offentlige Foretagende; men ogsaa i denne Henseende synes det mig klart, at de Regler, der ere opstillede i § 3, i Ordets fuldeste Forstand give betryggende Afgang til at erholde fuld Erstatning. Jeg troer endogfaa, at i eet Punkt gaaer Paragraphen videre, end det paa nogen Maade kan forbres, naar nemlig den fjerde Post siger: „Hvor Militairretaten har forbeholdt sig mod eller uden Erstatning til de Vedkommende at kunne annullere allerede meddeelte Tilladelser, bevirker saadant Forbehold ei nogen Nedsættelse i Expropriationssummen, dersom Tilladelserne ere benyttede ved denne Lovs Emanation.“ Det troer jeg er en Udstrækning af Erstatningen, som ikke vilde kunne forbres, hvis den ikke var indrømmet; men er den indrømmet fra det Offentliges Side, forekommer det mig, at der efter den særlige Stilling, hvori netop Kongerigets særlige Rigsdag staaer til Sagen, ikke fra dens Side kan være Opfordring til at drage det i Tvivl. Det er en Selvfølge, at hvor Militairretaten har forbeholdt sig mod Erstatning at annullere saadanne Tilladelser, er der et Erstatningsspørgsmaal, der skal finde sin Afgjørelse; men hvor det er forbeholdt at gjøre det uden Erstatning, er det overordentlig ruudhaandet, naar der al-

*) Lovudkastet findes i Anh. A.